

III nivå 3

- Ⓐ arabisk / ny norsk
- Ⓑ Abrar Wafa
- Ⓒ Wiehan de Jager
- Ⓓ Ghanaian folktale

Anansi og visdomen

ଆଜ୍ଞା ୨ ତୁମ୍ହି

Denne fortellingen kommer fra African Storybook (africanstorybook.org) og er videreført midt av Barnebøker for Norge (barnebøker.no), som tilbyr barnebøker på mange språk som snakkес i Nорге.

Overrett av: Abrar Wafa (ar), Espen Strangær-Johannessen, Martine Rørstad Sand (nn)

Illustrert av: Wiehan de Jager
Skrevet av: Ghanaian folktale

ଆଜ୍ଞା ୨ ତୁମ୍ହି / Anansi og visdomen

barnebøker.no

Barnebøker for Norge

https://creativecommons.org/licenses/by/3.0/deed.no
Navngivelse 3.0 Internasjonal Lisens.

Dette verket er lisensiert under en Creative Commons

في قديم الزمان، كان الناس لا يعرفون شيئاً. كانوا لا يعرفون طريقة زراعة المحاصيل، أو نسج الأقمشة، أو صناعة الأدوات الحديدية. كان هناك إله نيات في السماء وكان يملك كل الحكمة الموجودة في العالم. وكان محتفظاً بها في وعاء من الفخار.

...

For lenge, lenge sidan visste ikkje folk nokon ting.
Dei visste ikkje korleis ein dyrka jorda, dei kunne
ikkje veva tøy eller laga reiskapar av jarn. Det var
guden Nyame oppe i himmelen som hadde all
visdomen i verda. Han gøymde den i ei leirkrukke.

تحطم الوعاء إلى قطع صغيرة على الأرض. وأصبحت الحكمة للجميع لكي يتشاركواها. وهكذا تعلم الناس الفلاحة، ونسج الأقمشة، وصناعة الأدوات الحديدية، وجميع الأشياء الأخرى التي يعرف الناس كيفية القيام بها.

...

Ho gjekk i tusen knas på bakken. Då vart det fritt for alle å dela visdomen. Og slik lærte folk å dyrka jorda, veva klede og laga reiskapar av jarn, og alle dei andre tinga folk veit korleis dei skal laga.

Snart var han oppe i toppen av treet. Men så
all denne visdomen, men no var sonen min lurae
stussa han og tenkte: „Det var jo eg som skulle ha
enn meg!“ Anansi var så sinna at han kasta
krukka ned fra treet.

...

„Jaaaa! Jaaaa! Jaaaa!“ sa gledig lutt medan den tveide var.
„Ja! Ja! Ja!“ sa den andre. „Ja! Ja! Ja!“
„Ja! Ja! Ja!“ sa den tredje. „Ja! Ja! Ja!“

Ein dag bestemte Nyame seg for å gjie krukka med
visdom til Anansi. Kvar gong Anansi såg i krukka
lærde han noko nytt. Det var spennende!

...

„Jaaaa! Jaaaa! Jaaaa!“ sa gledig lutt medan den tveide var.
„Ja! Ja! Ja!“ sa den andre. „Ja! Ja! Ja!“
„Ja! Ja! Ja!“ sa den tredje. „Ja! Ja! Ja!“

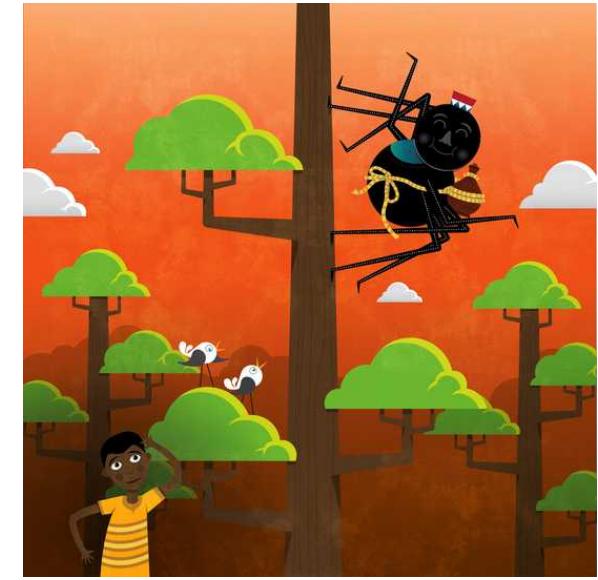

فَكِرَ الْجُشْعُ أَنَانْسِيَ: "أَنَا سَوْفَ أَحْتَفِظُ بِالْوَعَاءِ فِي مَكَانٍ آمِنٍ فِي أَعْلَى شَجَرَةِ طَوِيلَةٍ. بَعْدَ ذَلِكَ يَمْكُنُ أَنْ يَكُونَ كُلُّ شَيْءٍ لِنَفْسِي!" وَنَسَجَ خَيْطًا طَوِيلًا، وَلَفَهُ حَوْلَ وَعَاءِ الطِينِ، وَرَبَطَهُ إِلَى بَطْنِهِ. بَدأَ تَسلِقُ الشَّجَرَةِ. وَلَكِنَّ كَانَ مِنَ الصَّعِبِ تَسلِقُ الشَّجَرَةِ وَالْوَعَاءِ يَخْبُطُ فِي رَكْبَتِيهِ طَوَالَ الْوَقْتِ.

...

Grådige Anansi tenkte: "Eg gøymer krukka i toppen av eit høgt tre. Sånn kan eg ha han heilt for meg sjølv!" Han spann ein lang tråd, batt han rundt leirkrukka og knytte han om livet. Og byrja å klatra. Men det var vanskeleg å klatra i treet med krukka som slo borti knea hans heile tida.

خَلَالَ كُلِّ هَذَا الْوَقْتِ كَانَ ابْنُ أَنَانْسِي الصَّغِيرُ يَشَاهِدُ مِنْ أَسْفَلِ الشَّجَرَةِ. وَقَالَ: "أَلَنْ يَكُونُ مِنَ الْأَسْهَلِ تَسلِقُ الشَّجَرَةِ إِذَا كَانَ الْوَعَاءُ مَرْبُوطًا إِلَى ظَهَرِكَ بَدْلًا مِنْ بَطْنِكَ؟" حَاوَلَ أَنَانْسِي رِبَطُ وَعَاءِ الْفَخَارِ الْمُلِيءِ بِالْحِكْمَةِ إِلَى ظَهَرِهِ، وَأَصْبَحَ فَعْلًا تَسلِقُ الشَّجَرَةِ أَسْهَلَ.

...

Den vesle sonen til Anansi hadde stått og sett på ved foten av treet. "Hadde det ikkje vore lettare å klatra med krukka på ryggen i staden?" sa han. Anansi prøvde å binda fast leirkrukka full av visdom på ryggen. Og då vart det jo mykje lettare.